

Sprawa C-215/21**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

6 kwietnia 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria
(sąd pierwszej instancji nr 2 w Las Palmas de Gran Canaria,
Hiszpania)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

12 marca 2021 r.

Strona powodowa:

Zulima

Strona pozwana:

Servicios Prescriptor y Medios de Pagos E.F.C.S.A.U.

[...]

POSTANOWIENIE**W PRZEDMIOCIE WYSTĄPIENIA Z WNIOSKIEM O WYDANIE ORZECZENIA W TRYBIE PREJUDYCJALNYM DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ**

[...] [Informacje dotyczące postępowania, sądu odsyłającego i stron]

OKOLICZNOŚCI FAKTYCZNE

PO PIERWSZE. – Powódka Zulima wniosła do tutejszego sądu pozew w trybie zwykłym przeciwko spółce handlowej SERVICIOS PRESCRIPTOR Y MEDIOS DE PAGOS E.F.C.S.A.U. (dawniej EVOFINANCE E.F.C.S.A.U.), w ramach którego wniosła o stwierdzenie nieważności umowy kredytu i roszczenie o zapłatę kwoty, podnosząc w oparciu o art. 2 *lit. b*) *dyrektywy Rady 93/13/EWG*, że

występuje w zakresie niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą lub zawodową i ma status konsumenta.

W pozwie wniesiono o wydanie wyroku stwierdzającego nieważność umowy kredytu rewolwingowego (kredytu odnawialnego) zawartej w dniu 21 września 2016 r. przez stronę powodową i pozwaną spółkę handlową, Servicios Prescriptor y Medios de Pagos E.F.C.S.A.U. ze względu na jej lichwiarski charakter. Strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanej spółki zwrotu różnicy między faktycznie pożyczonym kapitałem a kwotą faktycznie spłaconą, która [OR.2] przekracza kapitał pożyczony w związku ze wspomnianą umową oraz obejmuje zarówno kwotę odsetek stanowiących wynagrodzenie i prowizji, jak i nadal naliczane kwoty powiększone o odsetki ustawowe, co powinno zostać ustalone na etapie wykonania wyroku, a także o obciążenie pozwanej kosztami postępowania. Powódka podnosi również roszczenie stwierdzenia nieważności ogólnych warunków umowy dotyczące warunku odnoszącego się do odsetek stanowiących wynagrodzenie ze względu na brak jego przejrzystości, opierając się na dyrektywach europejskich i przepisach transponujących te dyrektywy.

PO DRUGIE. – [...] [Kwestie proceduralne związane z prawem krajowym]

[...] Strona pozwana złożyła pismo, wnosząc o umorzenie postępowania ze względu na zaspokojenie poza procesem roszczeń zawartych w pozwie na podstawie art. 22 *Ley de Enjuiciamiento Civil* (kodeksu postępowania cywilnego), podnosząc, że pozwana dokonała odstąpienia od/rozwiązania/unieważnienia umowy, i wskazując, że klient nie może dokonywać żadnych transakcji przy użyciu karty; pozwana podniosła również, że saldo debetowe z tytułu odsetek i prowizji zostało anulowane, oraz wskazała ponadto, że zwrot jest równy kwocie nadwyżki zapłaconej przez powódkę w wysokości 326,04 EUR; wreszcie, strona pozwana wniosła na podstawie art. 22 *Ley de Enjuiciamiento Civil* o to, aby nie obciążać jej kosztami postępowania.

PO TRZECIE. – W drodze zarządzenia z dnia 11 września 2020 r. i zgodnie z art. 20 *ust. 3 Ley de Enjuiciamiento Civil* postanowiono doręczyć wniosek o umorzenie postępowania stronie powodowej ze względu na to, że nie miała ona już uzasadnionego interesu w uzyskaniu skutecznej ochrony sądowej.

Strona powodowa sprzeciwiła się zarzutowi, zgodnie z którym strona pozwana zaspokoiła jej roszczenia poza procesem, w oparciu o argumenty przedstawione w przedłożonym piśmie[. P]o pierwsze, strona powodowa podnosi zasadniczo, że przed wniesieniem pozwu stronie pozwanej zostało doręczone wezwanie, które nie zostało wykonane i w odniesieniu do którego strona pozwana oświadczyła, że nie zamierza zaspokoić roszczeń powódki. Po drugie, strona powodowa podnosi, [że] w rzeczywistości roszczenia nie zostały zaspokojone poza procesem, ponieważ obejmowały one trzy kwestie: stwierdzenie nieważności umowy z powodu jej lichwiarskiego charakteru, zwrot nienależnie pobranych kwot oraz zapłatę kosztów postępowania.

Wobec sprzeciwu strony powodowej tutejszy sąd wezwał strony w drodze zarządzenia z dnia 25 września 2020 r. do stawienia się na rozprawie zgodnie z art. 22 *ust. 2 Ley de Enjuiciamiento Civil*, która została wyznaczona na dzień 19 listopada 2020 r.

PO CZWARTE. - Przed wystąpieniem z niniejszym odesłaniem prejudycjalnym, zgodnie z art. 19 *ust. 3 lit. b) TUE*, art. 267 *TFUE* i art. 4 *bis Ley Orgánica del Poder Judicial* (ustawy organicznej o ustroju sądów) tutejszy sąd postanowił w postanowieniu z dnia 24 listopada 2020 r. o wysłuchaniu stron z uwagi na wpływ, jaki prawo Unii Europejskiej wywiera na postępowanie. W szczególności sąd zwrócił się do stron o wyrażenie stanowiska w przedmiocie wykładni art. 6 *ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 w związku z art. 22 Ley de Enjuiciamiento Civil* w odniesieniu do kwestii obciążenia kosztami postępowania w przypadku zakończenia postępowania z powodu zaspokojenia roszczenia poza procesem lub braku przedmiotu sporu. Pełnomocnik procesowy strony powodowej przedstawił uwagi, sprzeciwiając się wnioskowi o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym. Pełnomocnik procesowy strony pozwanej nie przedstawił żadnych uwag.

UZASADNIENIE

[OR.3] PO PIERWSZE. – Przedmiot postępowania głównego

- 1 W pozwie będącym przedmiotem postępowania wniesiono o wydanie wyroku stwierdzającego nieważność umowy kredytu rewalwingowego zawartej pomiędzy stronami w dniu 21 września 2016 r. ze względu na lichwiarski charakter stopy oprocentowania uzgodnionej w umowie kredytowej. W ramach swojego pozwu konsument wysuwa zasadniczo żądanie stwierdzenia nieważności umowy kredytu z powodu lichwiarskiego charakteru stopy oprocentowania, które to żądanie jest oparte na prawie hiszpańskim.
- 2 Jednocześnie na podstawie dyrektyw europejskich i przepisów je transponujących wniesiono o usunięcie ogólnych warunków umownych z umowy lub o stwierdzenie ich nieważności (postanowienie dotyczące odsetek stanowiących wynagrodzenie z powodu braku informacji i braku przejrzystości).
- 3 [...] [Przypomnienie okoliczności, że strona powodowa ma status konsumenta]
- 4 Przed upływem terminu na wniesienie odpowiedzi na pozew, opierając się na art. 22 *Ley de Enjuiciamiento Civil*, strona pozwana złożyła pismo procesowe, w którym podniosła zarzut zaspokojenia roszczeń poza procesem, wskazując, że spełniono żądania sformułowane przez stronę powodową. Strona powodowa zakwestionowała zarzut zaspokojenia roszczeń poza procesem, przy czym strony zostały wezwane na przewidzianą w *Ley de Enjuiciamiento Civil* w takich przypadkach rozprawę, podczas której strony przedstawiły swoje argumenty.

- 5 Z zarzutów i dowodów zawartych w aktach postępowania wydaje się wynikać, że rzeczywiście doszło do zaspokojenia roszczeń poza procesem, biorąc pod uwagę, że strona pozwana zgodziła się rozwiązać umowę i zwrócić nienależnie pobrane kwoty. W aktach sprawy zawarte są wcześniejsze wezwania wysłane do strony pozwanej za pośrednictwem usługi burofax, w których wezwano do stwierdzenia nieważności zawartej umowy i zwrotu kwot nienależnie pobranych; strona pozwana odpowiedziała na te wezwania, odmawiając zaprzestania pobierania odsetek stanowiących wynagrodzenie i zwrotu nienależnie pobranych kwot.

PO DRUGIE. – Kwestie będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym

- 6 W przypadku gdy zostanie uznane, że zaspokojenie roszczeń poza procesem miało miejsce, ponieważ żądania konsumenta zostały w pełni zaspokojone, *Ley de Enjuiciamiento Civil* stanowi w art. 22, że żadna ze stron nie zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 7 Należy zatem zwrócić się z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym tego, czy przepisy krajowe zawarte w art. 22 *Ley de Enjuiciamiento Civil* w odniesieniu do przypadków zaspokojenia roszczeń konsumenta poza procesem oraz w odniesieniu do braku obciążenia kosztami postępowania stanowią naruszenie przepisów art. 6 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 w ramach postępowania, w którym konsument wnosi powództwo o stwierdzenie nieważności nieuczciwych warunków umownych (w szczególności nieważności odsetek stanowiących wynagrodzenie ze względu na brak ich przejrzystości), oraz tego, czy zaspokojenie roszczeń poza procesem należy wiązać z zasadą braku związania i zasadą odstraszającego skutku dla przedsiębiorcy i czy w konsekwencji powinno ono prowadzić do obciążenia przedsiębiorcy kosztami postępowania.
- 8 Należy również wziąć pod uwagę, że system przewidziany w *Ley de Enjuiciamiento Civil* nie przewiduje możliwości stwierdzenia przez sąd istnienia wcześniejszych wezwań lub [OR.4] złej wiary pozwanego przedsiębiorcy w celu uzasadnienia obciążenia przedsiębiorcy kosztami postępowania w przypadku zaspokojenia roszczeń poza procesem.

PO TRZECIE. – Prawo Unii Europejskiej.

- 9 **Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich.**

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części

będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków.

Artykuł 7

Zarówno w interesie konsumentów, jak i konkurentów państwa członkowskie zapewnią stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieganie stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców i dostawców z konsumentami.

10 Motyw dwudziesty czwarty dyrektywy 93/13: „sądy i organy administracyjne państw członkowskich muszą mieć do swojej dyspozycji stosowne i skuteczne środki zapobiegające stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich”.

11 Wyrok Trybunału z dnia 21 grudnia 2016 r. (sprawa C-154/15)

„[...] 53. Zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 państwa członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta”.

„54. Przepis ten należy uznać za równoważny z krajowymi przepisami mającymi w ramach krajowego porządku prawnego charakter przepisów z zakresu porządku publicznego (zob. podobnie wyrok z dnia 30 maja 2013 r., *Asbeek Brusse i de Man Garabito*, C-488/11, EU:C:2013:341, pkt 44)”.

„56. Z uwagi na charakter i znaczenie interesu publicznego, jakim jest ochrona konsumentów znajdujących się w słabszej pozycji względem przedsiębiorców, dyrektywa 93/13 zobowiązuje państwa członkowskie, co wynika z jej art. 7 ust. 1 w związku z jej motywem dwudziestym czwartym, do zapewnienia stosownych i skutecznych środków »mających na celu zapobieganie stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców i dostawców z konsumentami« (wyrok z dnia 30 kwietnia 2014 r., *Kásler i Káslerné Rábai*, C-26/13, EU:C:2014:282, pkt 78)”.

12 Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 grudnia 2013 r.

„[...] 30. W braku harmonizacji środków proceduralnych, jakie przysługiwałyby stowarzyszeniom konsumentów w celu nakazania zaprzestania stosowania nieuczciwych warunków zarówno w interesie konsumentów, jak i konkurentów będących przedsiębiorcami, ustanowienie takich [OR.5] środków należy do wewnętrznego porządku prawnego państw członkowskich na mocy zasady ich autonomii proceduralnej, jednak pod warunkiem, że nie są mniej korzystne niż środki w przypadku podobnych spraw o charakterze krajowym (zasada równoważności) oraz że nie uniemożliwiają lub nie czynią nadmiernie utrudnionym wykonywania praw przyznanych stowarzyszeniom konsumentów przez prawo Unii (zasada skuteczności) (zob. analogicznie wyroki: z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie C- 415/11 *Aziz*, pkt 50; a także z dnia 18 kwietnia

2013 r. w sprawie C- 565/11 Irimie, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo [...]”.

13 Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawach połączonych C-224/19 i C-259/19

„96. [...] Należy jednakże wypowiedzieć się w kwestii zgodności z zasadą skuteczności obciążania konsumenta kosztami postępowania stosownie do zwróconych mu kwot w sytuacji, gdy jego powództwo zostało uwzględnione w odniesieniu do nieuczciwego charakteru spornego warunku umownego”.

„98. W niniejszym przypadku dyrektywa 93/13 przyznaje konsumentowi prawo do zwrócenia się do sądu z żądaniem stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umownego i wyłączenia jego stosowania. Tymczasem uzależnienie podziału kosztów takiego postępowania wyłącznie od kwot nienależnie zapłaconych i których zwrot orzeczono może zniechęcać konsumenta do korzystania z tego prawa ze względu na koszty, z jakimi może wiązać się wytoczenie powództwa (zob. podobnie wyrok z dnia 13 września 2018 r., *Profi Credit Polska*, C- 176/17, EU:C:2018:711, pkt 69)”.

„99. [...] art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniom pozwalającym na obciążenie konsumenta częścią kosztów postępowania, stosownie do wysokości kwot nienależnie zapłaconych, które zostały mu zwrócone w wyniku stwierdzenia nieważności warunku umownego ze względu na jego nieuczciwy charakter, jeśli takie uregulowania stanowią istotną przeszkodę mogącą zniechęcić konsumentów do korzystania z przyznanego przez dyrektywę 93/13 prawa do skutecznej kontroli sądowej potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków umownych”.

PO CZWARTE. – Krajowe ramy prawne, w które wpisuje się postępowanie główne.

14 Artykuł 22 Ley de Enjuiciamiento Civil

[...] Artykuł 22. Umorzenie postępowania z powodu zaspokojenia roszczenia poza procesem lub braku przedmiotu sporu.

1. Jeżeli z uwagi na zaistniałe okoliczności, które dotyczą powództwa i powództwa wzajemnego, nie ma już uzasadnionego interesu w uzyskaniu żądanej ochrony sądowej, ponieważ roszczenia powoda i, w stosownych przypadkach, pozwanego występującego z powództwem wzajemnym zostały zaspokojone poza procesem lub z jakiegokolwiek innej przyczyny, okoliczność ta zostanie podana do wiadomości, a jeśli strony wyrażą na to zgodę, Letrado de la Administración de Justicia (sekretarz sądowy) zarządzi umorzenie postępowania bez rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

2. Jeżeli jedna ze stron twierdzi, iż nadal istnieje uzasadniony interes, zaprzeczając w uzasadniony sposób, że jej roszczenia zostały zaspokojone poza procesem lub przedstawiając inne argumenty, Letrado de la Administración de Justicia (sekretarz sądowy) wzywa strony w terminie dziesięciu dni na rozprawę przed sądem, która będzie dotyczyć tego jedyne go przedmiotu.

[OR.6] Po rozprawie sąd rozstrzyga w drodze postanowienia, w ciągu następnych dziesięciu dni, czy należy kontynuować postępowanie, przy czym strona, której żądanie zostanie odrzucone, pokrywa koszty tego postępowania.

3. Od postanowienia nakazującego dalsze prowadzenie postępowania nie przysługuje żaden środek zaskarżenia. Od postanowienia o umorzeniu postępowania przysługuje środek odwoławczy.

15 Artykuł 394 Ley de Enjuiciamiento Civil

1. W postępowaniach z powództwa o ustalenie koszty w pierwszej instancji obciążają stronę, której wszystkie żądania zostały oddalone, chyba że sąd uzna i uzasadni, że w sprawie wystąpiły poważne wątpliwości dotyczące okoliczności faktycznych lub prawnych.

PO PIĄTE. – Problemy związane z wykładnią i dostosowaniem prawa krajowego do prawa Unii Europejskiej, które są istotne dla wydania wyroku w postępowaniu głównym. W przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

16 Należy ustalić, czy ograniczenie, na które zezwala krajowe prawo procesowe w odniesieniu do braku obciążenia kosztami postępowania w przypadkach zaspokojenia roszczeń poza procesem, jest zgodne z zasadą skuteczności. Innymi słowy chodzi o ustalenie, czy przepis ten sam w sobie uniemożliwia lub nadmiernie utrudnia dochodzenie przed sądem praw przyznanych konsumentom w prawie europejskim, gdyż ustanawia on ograniczenie dla konsumenta, którego prawo zostało uznane, poprzez zobowiązanie go do poniesienia kosztów finansowych procesu spowodowanego niezgodnym z prawem działaniem przedsiębiorcy, w szczególności w przypadkach takich jak niniejszy, w którym konsument skierował wcześniej do przedsiębiorcy wezwania, które nie zostały wówczas wykonane, w związku z czym musi on ponieść koszty postępowania, co nie wydaje się racjonalne.

17 Dyrektywa 93/13 przyznaje konsumentowi prawo zwrócenia się do sądu z żądaniem stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umownego i wyłączenia jego stosowania. Natomiast uzależnienie wyniku podziału kosztów takiego postępowania od konkretnego działania strony pozwanej w ramach postępowania, niezależnie od istnienia wcześniejszych wezwań konsumenta, które nie zostały wykonane, może zniechęcić konsumenta do wykonywania tego prawa ze względu na koszty, z jakimi wiąże się wytoczenie powództwa (zob. podobnie

wyrok z dnia 13 września 2018 r., *Profi Credit Polska*, C-176/17, EU:C:2018:711, pkt 69).

- 18 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że podział kosztów postępowania sądowego przed sądami wchodzi w zakres autonomii proceduralnej państw członkowskich, pod warunkiem poszanowania zasad równoważności i skuteczności.

Konieczne jest zatem rozstrzygnięcie kwestii, czy obciążenie konsumenta kosztami postępowania w przypadkach zaspokojenia roszczeń poza procesem, które jest uregulowane w art. 22 *Ley de Enjuiciamiento Civil*, w szczególności w sytuacjach, gdy istnieją wcześniejsze wezwania skierowane do przedsiębiorcy, które nie zostały wykonane, jest zgodne z zasadą skuteczności, co uzasadnia w sposób nieunikniony konieczność wniesienia powództwa do sądu i powoduje, że konsument musi ponieść związane z tym koszty. W odniesieniu do powyższego należy wziąć pod uwagę, iż w przypadku stwierdzenia, że roszczenie zostało zaspokojone poza procesem, w istocie uwzględnia się w całości żądania konsumenta, zważywszy na nieuczciwy charakter warunku wprowadzonego przez przedsiębiorcę. [OR.7]

- 19 Oznacza to, że w przypadku zaspokojenia roszczeń poza procesem lub braku przedmiotu sporu, uregulowanym w art. 22 *Ley de Enjuiciamiento Civil*, w którym po przeprowadzeniu przewidzianej w przywołanym przepisie rozprawy zostaje stwierdzone, że roszczenia konsumenta rzeczywiście zostały zaspokojone w wyniku uznania przez przedsiębiorcę nieważności zakwestionowanego warunku, przepisy proceduralne przewidują brak obciążenia kosztami, co oznacza, że konsument powinien ponieść koszty postępowania. Czy, biorąc pod uwagę taką sytuację i aby nie zniechęcać konsumenta, należy zagwarantować naprawienie szkody poniesionej przez konsumenta i naruszyć art. 22 *Ley de Enjuiciamiento Civil*, gdyż przepis ten stanowi, iż zaspokojenie roszczenia poza procesem powoduje, że każda ze stron musi ponieść własne koszty postępowania, nawet w przypadku stwierdzenia złej wiary po stronie przedsiębiorcy, biorąc pod uwagę wcześniejsze wezwania skierowane przez konsumenta, i w każdym razie obciążyć pozwaną instytucję finansową kosztami postępowania?

- 20 Zasadniczo chodzi o ustalenie, czy w świetle zasady braku związania i zasady skutku odstraszającego, które są ustanowione w *dyrektywie 93/13*, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 *dyrektywy 93/13* należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie systemowi, który pozwala na to, by konsument poniósł koszty postępowania w przypadkach zaspokojenia roszczenia poza procesem, w sytuacji gdy przedsiębiorca uznaje nieważność warunku umownego ze względu na jego nieuczciwy charakter. Z akt sprawy wynika bowiem, że zastosowanie art. 22 *Ley de Enjuiciamiento Civil* mogłoby skutkować brakiem zasądzenia od przedsiębiorcy całości kosztów postępowania, w sytuacji gdy w istocie wniesione przez konsumenta powództwo o stwierdzenie nieważności nieuczciwego warunku umownego zostaje w pełni uwzględnione, ponieważ przedsiębiorca w pełni uznaje nieuczciwy charakter warunku, a ponadto istnieją dowody na to, że konsument skierował wcześniej wezwania w tym względzie, które nie zostały wykonane

przez przedsiębiorcę. W związku z tym konsument byłby zmuszony do wytoczenia powództwa, lecz jego prawo do uzyskania zwrotu kosztów nie byłoby następnie uznawane w przypadku zaspokojenia roszczenia poza procesem.

- 21 Wreszcie, wydaje się, iż przewidziane w art. 22 *Ley de Enjuiciamiento Civil* przepisy dotyczące kosztów postępowania, w świetle ich wykładni dokonywanej w orzecznictwie krajowym oraz braku możliwości stwierdzenia, że istnieją szczególne okoliczności mogące uzasadniać obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, mogą zniechęcić konsumenta do wniesienia powództwa o stwierdzenie nieważności, jeżeli musi on ponieść koszty postępowania w zależności od działania przedsiębiorcy, w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na zaspokojenie roszczeń konsumenta poza procesem.

W oparciu o przedstawione powyżej argumenty,

[...]

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria (sąd pierwszej instancji nr 2 w Las Palmas de Gran Canaria, Hiszpania) postanawia

zawiesić niniejsze postępowanie na tym etapie procesowym, który jest kluczowy dla rozstrzygnięcia sporu, i skierować do Trybunału następujące

PYTANIE PREJUDYCJALNE:

W przypadku opartych na dyrektywie 93/13/WE roszczeń konsumentów dotyczących nieuczciwych warunków umownych w przypadku zaspokojenia roszczeń poza procesem art. 22 *Ley de Enjuiciamiento Civil* (kodeksu postępowania cywilnego) stanowi, że konsumenci muszą ponieść koszty postępowania, bez uwzględnienia wcześniejszych działań przedsiębiorcy, który nie wykonał wcześniejszych wezwań. Czy taki hiszpański przepis proceduralny stanowi znaczącą przeszkodę, która może zniechęcić konsumentów do wykonywania prawa do skutecznej kontroli sądowej potencjalnie nieuczciwego charakteru warunku umownego [OR.8] sprzecznego z zasadą skuteczności oraz z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13?

[...] [Końcowe kwestie proceduralne]